

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/147/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117225071
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117225071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 810 11 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č.. S. XXXX/XXY., XXX XX W. - N. W., o zaplatenie 962,81 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 24Csp/38/2017-43 zo dňa 20.06.2018 jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

II. Nepriznáva sa stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 687,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z dlžnej sumy od 10.4.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 52 ods. 1, § 559 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení uviedol, že v predmetnom spore ide o spotrebiteľský právny vzťah a žaloba žalobcu je dôvodná len v časti. Žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nie zmluvou revolvingového typu. V predmetnej právnej veci ide o klasickú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi finančné prostriedky v určitej výške a dlžník sa zaviazal ich do určitej doby vrátiť bez toho, aby sa automaticky poskytol ďalší úver. Dospel k záveru, že žalobca ako veriteľ v zmluve neuviedol dátum konečnej splatnosti úveru, neuviedol predpoklady pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ani neskúmal schopnosť dlžníka splácať poskytnutý úver, preto je potrebné tento úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 840 eur, žalovaný mu uhradil 152,71 eura, žalovaný je teda povinný zaplatiť žalobcovi sumu

687,29 eura, preto súd prvej inštancie žalobe žalobcu v tejto časti vyhovel a v prevyšujúcej časti (úroky a poplatky) žalobu zamietol ako nedôvodnú.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP).

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie v oblasti charakteru poskytnutého úveru. Žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvu o revolvingovom úvere, čo v stručnosti znamená automatický obnovovaný úver. Je pravda, že v predmetnom prípade k poskytnutiu revolvingu nedošlo, avšak táto okolnosť automaticky neznamená ten predpoklad, že zmluvný vzťah nie je možné považovať ako revolvingový úver. Dlužníkovi v prípade riadneho splácania klasického, pôvodného úveru môžu byť poskytnuté dohodnuté finančné prostriedky na ďalšie čerpanie - revolving, pričom jeho podmienky, ako aj možnosť vypovedania, sú uvedené v zmluvných podmienkach v bode 4 a 9. Odvolateľ namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že zmluva neobsahovala určenie dátumu konečnej splatnosti úveru, následkom čoho má byť poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v zmysle ktorého môže byť úver bezúročný len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok; - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti; - spôsobom vyplývajúcim zo Splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalobcu splnené. Výslovne poprel závery súdu prvej inštancie o tom, že pri poskytnutí úveru neskúmal bonitu žiadateľa o úver, nakoľko v prípade uzatvorenia zmluvného vzťahu bola posudzovaná tzv. bonita dlžníka, v rámci ktorej žalobca zisťoval skutočnosti týkajúce sa priemerného mesačného príjmu žalobcu, výšky výdavkov a výšku voľných zdrojov. V prílohe k odvolaniu priložil fotokópiu tlačiva analýzy bonity dlžníka. Pokiaľ ide o podstatnú náležitosť a to uvedenie predpokladov použitých pri výpočte RPMN úveru, spôsob určenia RPMN bol žalobcom vymedzený v obsahu bodu 3., 3.1 Zmluvných dojednaní. Žalovaný bol o tom, ako sa počíta RPMN úveru a z akých údajov vychádza, písomne informovaný aj v období zavedenia predzmluvných vzťahov úveru prostredníctvom formulára Štandardné informácie o spotrebiteľských úveroch, ktorý obsahoval aj reprezentatívny príklad výpočtu RPMN. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobe v odvolaní napadnutej časti vyhovie a žalovaného zaviazal k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že úver mu bol poskytnutý v kaviarni, kde nebola overovaná žiadna jeho bonita, nebolo mu vysvetlené, že je to revolvingový úver a nevedel aké úroky bude musieť platiť pri predčasnom splatení. Uviedol, že bol šokovaný, že za poskytnutý úver vo výške 1.700 eur má platiť trojnásobok požičanej sumy. Žalobca ho telefonicky obťažoval, hanlivo označoval a navštevoval osobne na adrese, kde žalovaný býva a žiadal o okamžité zaplatenie pôžičky. Žiadal súd, aby odvolanie žalobcu zamietol z dôvodu úžernických praktík. Je ochotný splácať sumu vo výške poskytnutého úveru bez úrokov z omeškania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti potvrdiť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko

s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Odvolací súd považuje za správny právny záver súdu prvej inštancie, že právny vzťah žalobcu a žalovaného založený Zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 28.01.2015 č. XXXXXXXXXXXX je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

10. Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorá bola žalovaným ako dlžníkom podpísaná dňa 27.01.2015 a žalobcom ako veriteľom dňa 28.01.2015, v podstate zahŕňa vždy dve zmluvy, jednak zmluvu o úvere, ktorou sa žalobca zaviazal žalovanému poskytnúť úver do sumy 840 eur a žalovaný sa čerpaný úver zaviazal splácať v 42-splátkach po 24,56 eura. Potom je tu ešte popri tzv. klasickom úvere, aj ďalšia zmluva o revolvingovom úvere, podľa ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo výške ďalších 840 eur, za splnenia dojednaných podmienok. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že medzi stranami sporu došlo len k poskytnutiu a čerpaniu tzv. klasického úveru a nie ďalších revolvingových úverov.

11. Súčasťou zmluvy boli aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. Ďalej sa v spise nachádza Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.01.2015.

12. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (28.01.2015), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

13. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (28.01.2015), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

14. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a. s. a Klára Biróová odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

15. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

16. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať.

18. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ). Termín konečnej splatnosti v Zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v Zmluve je uvedený len počet splátok, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť.

20. Uvedenie údajov o dátume splatnosti prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 28.01.2015 nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalovaný písomne neodsúhlasil.

21. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani čl. 7.1 písm. g) Zmluvných dojednaní - Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT, s. r. o., pretože žiadne zmluvné dojednanie nemôže byť považované za platné, pokiaľ nerešpektuje ZoSÚ, ktorý vyžaduje písomnú formu, t.j. aj podpis na zmluve o spotrebiteľskom úvere, teda aj vo vzťahu k dojednaniam, ktoré sú uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čo sa v danom prípade nestalo. Bez tohto podpisu dlžníka - žalovaného tento dokument možno považovať len za jednostranný právny úkon.

22. Navyše žalovaný o obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania zmluvy (27.01.2015) nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v danom prípade teda dňa 27.01.2015). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

23. Žalobca v odvolaní odkazuje na článok 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní Zmluvy, z ktorého vyplýva, že „Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru“. K uvedenému odvolací súd dodáva, že z uvedeného nie je možné bez pochyb jednoducho zistiť dokedy bude trvať zmluvný vzťah, určiť, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Pokiaľ teda žalovaný v odvolaní tvrdil, že deň splatnosti poslednej splátky je termínom konečnej splatnosti, jeho odvolacia námietka neobstojí. Odvolací dodáva v súvislosti s touto odvolacou námietkou, že článok 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní Zmluvy sa týka len revolvingových úverov a aj samotný čl. 4 je nazvaný "Revolving", ktorý ale žalobca žalovanému neposkytol a žalovaný ho nečerpá. Navyše z bodu 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že splátkový kalendár, na ktorý poukázal žalobca vo svojom odvolaní, je poskytovaný dlžníkovi pri poskytnutí revolvingu.

24. „Vzhľadom na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že vyššie uvedený výklad nie je ani v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ktorá v čl. 10 ods. 2 písm. c) vyžaduje ako náležitosť zmluvy uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere (teda má byť jasné ako dlho bude trvať zmluvný vzťah), a ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Údaje v zmluve musia byť uvedené tak, aby ich bolo možné bez pochybností a bez matematických prepočtov zistiť, neuvedenie údajov tak, aby bolo jednoducho zistiteľné do kedy bude trvať zmluvný vzťah, spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Spôsob určenia konečnej splatnosti, tak ako ju vyvodzuje žalovaný nie je v súlade so zákonom a ním sledovaným cieľom. Smernica 2008/48, na ktorú poukazuje aj žalovaný bola prijatá v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Článok 4 Smernice 87/102 vyžaduje, aby dlžník pri uzatváraní zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku (rozsudok zo dňa 09.07.2015, Bucura, C 348/14), aj podľa Smernice, treba zmluva považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Okresný súd správne považoval predmetný úver s odkazom na ust. § 11 ods. 1 zákona č.129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Takýto záver súdu je aj v súlade so Smernicou 2008/48, nakoľko neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Ide pritom o skutočnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/85/2018 zo dňa 23.08.2018).

25. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie predpokladov potrebných na výpočet RPMN. K údajom o RPMN odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonomodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN.

26. Tento údaj v iných dokladoch by súd akceptoval len v prípade, ak by dlžník na túto skutočnosť bol upozornený priamo v zmluve odkazom na príslušnú listinu. V zmluve však žiadny takýto odkaz nie je. Odvolací súd je toho názoru, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru).

27. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Takýto záver odvolací súd považuje za vecne správny a súladný s ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ.

28. Pokiaľ žalobca predložil v odvolacom konaní dokument Štandardné informácie o spotrebiteľských úveroch, ktorý obsahoval reprezentatívny príklad výpočtu RPMN, odvolací súd k tomu uvádza, že skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy a zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované. Predložený dokument je preto nutné považovať za neprípustné novoty v odvolacom konaní, na ktoré nie je možné prihliadať.

29. Z týchto dôvodov je podľa odvolacieho súdu plne legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanému, a to v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Odvolací súd podotýka, že pre záver o bezúročnosti úveru, postačuje aj absencia čo i len jednej z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa odvolací súd už nezaoberal odvolacou námietkou žalobcu vo vzťahu ku skúmaniu bonity žalovaného, ktoré skúmanie navyše žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu namieta.

30. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

32. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).